

1

במרכז הרחבה הגדולה ניצבה אנדרטה מוזרה, עיגול זהב גדול מאובטח במיצג שצורתו הזכירה לו קצת את כלי הנגינה העתיק - נבל. מספר אנשים שחומי עור ישבו שם ונעצו בו עיניים מלוכסנות סקרניות.

"אחרי כל נסיונות ההסוואה אני בולט. זה גרוע," הרהר. אך היה קשה לו לחשב איך ללכת משם באופן שלא יתפוס תשומת לב כמו שהזהיר פלג, אחרי שנחרד לשמוע כי במדינה הזו אין אפילו יהודי אחד. כלומר, אחד בוודאי יש. אבל לא באופן רשמי.

אחרי כל מה שעברו יחד בדובאי, הוא היה מתוח יותר מהמיתרים שם על האנדרטה.

רצועת הים נצצה מולו. הים הזה הבטיח חופש. אבל הדרך אליו ארוכה. הוא חש עיניים בגבו. פלג היה ממשש בוודאי את אקדחו, אבל הוא? יש לו תחמושת מסוג אחר. הוא ממש לא רוצה להגיע לשימוש בה.

הטלפון בכיסו רטט.

"יעז" ענה באנגלית מרושלת. הימים האחרונים אימנו אותו לא לפלוט צליל של מילה בעברית.

"ידידיה?! זו היתה חדוי, הטון שלה היה עירוב של הפתעה ועייפות. הוא הביט סביבו.

אותם השלושה מהאנדרטה עדיין התבוננו בו, הוא התרחק מהם לכיוון החוף, נועץ עיניים בסירה קטנה שהזכירה לו גונדולה.

"נו, או...". ענה כאילו הוא באמצע התפילה. אשתו המסכנה... נקווה שהיא בטוחה שהוא מתפלל באריכות רבה, אבל לא יוכל להסביר לה בשלב זה למה הוא לא יכול לדבר. יבוא יום והוא ידבר.

ואז חש שוב את העיניים בגבו. עיניו היו מכוסות במשקפי שמש. הוא הרים יד וגרד ברישול במצחו, מציץ מעבר לאמת ידו, אחורנית.

לא טוב.

על הטיילת סמוך לחוף רצו שלושה אנשים בחולצות צהובות וצעקו משהו.

הוא נסוג לאחוריו, קפץ בזריזות מעל הגדר הקטנה ונחת מאחורי הדוכן בעל הגגון הכחול. שם היה אמור להמתין. האוכל בדוכן העלה ניחוח חריף חמצמץ. בחילה עלתה בו. עיניו של אותו אחד בעל כובע מצחיה אפור שוטטו סביב. ברור שהוא מחפש אותו. עוד רגע הוא יבחין בו שוב.

ידידיה המשיך ללכת בקצב מהיר, קרסולו מאותת לו על נפילה לא מוצלחת. הוא התכופף כביכול לטפל בנעל והציץ לאחוריו. הפעם הוא יהיה זה שישנה את מקום הפגישה. פלג ייאלץ להתמודד עם העובדה שהוא לא המפקד.

קבוצת בעלי מדים בצבע האבן וכובע ירקרק על ראשם חלפו על פניו בהליכה מהוקצעת. הוא נעמד. עדיין לא הצליח

לקלוט אם מדובר באנשי משטרה או סתם פלוגת משמר של אחד מבני המלוכה.

"הירגע. לא עשית כלום. עדיין." ניסה להסדיר נשימה.

שריריו המתוחים לא הקשיבו לשדר מהמוח.

אך לפני חצי שעה עזב את המלון באוטובוס הירוק המוזר ההוא, וזה נדמה לו כשעות. אם ייתפס, חיפוש קצר בחדרו שבמלון והוא בצרות צרורות.

לאן יפנה כעת?

דמויות עטויות רעלה חלפו על פניו. נס שחדוי לא נמצאת אתו כעת כאן, במקום שחלים חוקי השריעה. מי היה מאמין עד היכן הגיע האסלאם הקיצוני, זה הרי קצה העולם!

הוא המשיך לצעוד. כר דשא ענקי בגודל של שדה ישראלי בינוני השתרע מאחורי המבנה הארוך, האוטובוס עבר לצדו בדרך אל הטיילת. מותר לדרוך כאן על הדשא? לך תדע. אסור לו להסתבך גם בעניין פעוט. המישור הירקרק האדיר הזה חושף אותו כמו עמוד חשמל באמצע המדבר. עוד שני רצים בבגדים קלים חלפו על פניו. עליו להזדרז ולמצוא מוצא. הוא התכוון להמשיך בהליכה מהירה, אך יד נחתה לו על הכתף.

הוא סובב את ראשו באטיות מכוונת.

"סר?" שאל בסגנון בריטי.

"קאם וויז מי", אמר בעל כובע המצחיה.

"וואטי?" הוא קימט את אפו באי הבנה מודגשת וניער את כתפו, אך כף היד נותרה שם לופתת בחוזקה.

האישי התקרב אל עבר אוזנו ולחש בעברית ברורה להפליא, "אם אתה רוצה להגיע לאן שאתה רוצה ולהביא את מה שאתה רוצה, בוא אתי."

ידידיה בחן את הפנים האסייתיות החתומות הקרובות בקרבה

מחניקה אל פניו. ההבעה החמורה הזו קיצרה את נשימתו. "זו מלכודת?" פעמוני התראה צלצלו במוחו. גופו היה מיוזע מהחום הכבד ומהלחץ גם יחד.

אישוניו סרקו את הסביבה במהירות.

במרכז כר הדשא עמדו תיירים סביב מסגרת זהב ענקית וחלולה. הם צילמו ככל הנראה את הארמון האדיר ההוא. המקום פה מאובטח היטב, אין לו אופציה להסחת דעת. כל פעולה רועשת תקפיץ אנשי ביטחון כמו אלו שראה בטיילת לפני רגע.

מתברר שאין לו כל ברירה אלא לצעוד בעקבות האיש ולהאמין שהעברית בפיו היא סימן לידידות ולא להפך.

קואלה לומפור, מלזיה

הבלורית הג'ינג'ית של האדם שנכנס למרפאת השיניים בחלק השקט של העיר היתה דהויה קצת בקצותיה המלבינות. הוא הביט במזכירה המלזית, והיא הרימה את משקפיה על אפה בתנועת אצבע.

הממתנים ישבו בסבלנות צייתנית אך לא הצליחו למנוע מקודקודיהם להתרומם בפליאה כשהג'ינג'י קלט את הפציינט נפוח הלחי יוצא מחדר הטיפולים, ומיד נכנס פנימה, תוך התעלמות מהתור.

"פטרולגאן צ'מאס (עזרה ראשונה במלאית), " הודיעה המזכירה לקהל המתנשם.

הדלת נסגרה בעד הפציינט, והאסיסטנטית התבקשה לצאת להביא חומרים לצילום.

"וודי!" לחץ הרופא את ידו של הנכנס. הלה לא טרח לשבת ופתח את פיו ואמר מילה אחת, "הם כבר בברוניי, ותגבור

נוסף בדרך.

"אהה! תצטרך לעבור את הים. כמובן. חתיכת מסע. יש לך
כבר מסלול?"

"או, אני לא חושב להצטרף. הרי אזרח שם עם הג'ינג'יות
שלי כשמש אביב. יש לי שניים בכיוון. באתי לקחת חומר.
מהקופסא."

האסיסטנטית נקשה על הדלת. וודי הביט ברופא וקמט
במצחו התרומם בתרעומת.

"היא חדשה," הסביר הדוקטור וקרא מעבר לדלת, "סבנטאר
(רק רגע)."

"כאן," החווה בידו ויצא אל המבואה, סוגר אחריו את הדלת.
וודי נותר לבדו בחדר. הביט סביב במהירות ורכן אל הארון
תחת הכיור, פתחו והסיט קופסא מלאה בצינורות 'סקשן'
ארוזים. קופסת קרטון משופשפת בקצוות המתינה שם.
הוא הניח את אצבעו השלישית על ריבוע מושחר. נשמע
זמזום קל.

הכספת שנראתה כלפי חוץ כקרטון מרופט נפתחה.

ערמת דרכונים נחה שם סמוך לחבילות דולרים אמריקניים,
ושני אקדחים נחו מימין.

הוא הזיז אותם בנקישה ובחן את הדרכונים. הוציא שניים
בצבעי ארגמן. "דיפלומטיק פספורט" היה מוטבע עליהם
באותיות מוזהבות, וממעל, מוזהב לא פחות, הסמל האוסטרלי
המפורסם: קנגרו. משמאל כתר, מגן במרכז ועוד חיה
אוסטרלית נפוצה מימין, נדמה לו אמו. העיקר שזה נראה
הדבר האמת.

הסוכנים שלו יצטרכו לצאת לשם. אין כמו נוכחות אנושית.
אף מכשור רגיש ועדין כפי זה שטמנו בשבב ההוא לא יהיה

שווה ערך למגע יד מאומנת, אוזן אנושית מיומנת וטביעת עין, כמובן. ושתסלח לו המחלקה הטכנולוגית של הסיי־איי־אי. אבל היא לא תסלח, לכן הוא לא יטרח לומר.

הדרכונים נכנסו לתיק המוצנע על מותנו תחת חולצת הטישרט, והוא יצא מהחדר, אוחז בלחיו, ונעלם. המזכירה הרימה את משקפיה וקראה, "טונקו חוסיין", והפצינט הבא קם על רגליו.

וודי יצא בזריזות מהמרפאה ופנה לעבר הרכב הקטן שהמתין לו בחניה. סקר את הסביבה במבט חד ונכנס אל הרכב. הניח את האוזניה, וברגע שהיה אות החל לדבר תוך כדי התנעה. "המתינו לי בסדאפ, רעם קצרות.

"סטנדאפ?" תמה מקבל השיחה.

"סדאפ, זה שם המסעדה בפינת הרחוב. פירוש שמה הוא 'טעים' במלאית, "תרגם. "אתם נמצאים כמה דקות משם. תזמינו שולחן."

"לפחות יהיה טעים, שמע את המלמול תוך כדי ניתוק, והגביר הילוך. הזמן לא מחפש אוכל טעים ובורח להם מתחת הידיים.

המסעדה המתה סטודנטים מלזיים עליזים.

וודי סקר במבט מהיר את השולחנות ונכנס פנימה.

אחד מאנשיו המתין לו שם עצבני.

"לפחות המיקום של השלחן נוח. איזו מסעדה רעשנית. סיוטו"

וודי גרר את הכסא הכהה לאחור. "רעש זה טוב. איפה ידידנו?"

בן שיחו הרים את ראשו. "עוד רגע מקבל את הרוטב המלזי

הנוראי הזה על המוח."

"מה?"

וודי הסתובב וגילה כי האיש שציפה לו עובר במרוצה בין שני שולחנות שהיושבים בהם מעבירים במשובה קנקנים שקופים ובהם רוטב ארגמני רוטט.

"הומפפפ", סיכם הלה את הארוע. "כן?" התיישב על הכסא לצדו של וודי.

"ניתן למלצרית להגיש תפריט ו'נדון' בו."

"אם נצליח ברעש הזה, הרטנוני ישב ומשך באפו.

וודי נעץ בו אישונים.

"אני עכשו ב'מוד' הזה, לחש לו הרוטן במעבר לשולחן.

"נפלא ממש."

לאחר מספר דקות עברה חוברת התפריט של וודי מיד ליד ובתוכה מטמון.

"דיפלומטי, עבר הרטנוני מזעף להתרשמות.

"אני לא אוהב את המשקה הזה, הגיב וודי עת עברה המלצרית בסמוך. "אולי נזמין טודי? אחר הנמיך את קולו. "תצטרכו להתלבש היטב. להתארגן תוך... הביט בטלפון הנייד הקטן שהיה נראה דגם לאספנים. "שעתיים. ולעלות על הטיסה הכי נקיה." הוא הביט במכשיר הקט בידו.

"בכל מקרה המטען דיפלומטי, והטיסה קצרה."

"קצרה." שב אחריו היושב לצדו.

"הם כבר שם למעלה מיממה."

"שם?" ביקשו השניים לדעת.

"ברוניי."

"ברוניי דארוסלאם." שיפץ רעהו את שם היעד.

"אכן."

הסטודנטים בשולחן הסמוך הרימו כוסות של טודי, המשקה העממי המלזי, וצחקו.

גם השלושה צחקו, ואחד מהם עזב את השולחן. אחר כך השניים שתו מעט, עזבו כוסות חצי מלאות, ויצאו אחרי שהותירו מטבעות של חמש רינגיט מלזי על השולחן.